

USA-COLORADO

➤ Nemám rád Ameriku (USA). Jednoducho, nenásytný životný štýl s neblahým environmentálnym dopadom na celú planétu a bombardovaním... zaručená sloboda tým, ktorí o ňu nežiadajú... mi pije krv v momente, keď to vidím v správach.

Peklo v horúčave. Trail s názvom Moore fun je smerom hore všetko, len nie zábavný, ako by sa zdalo.

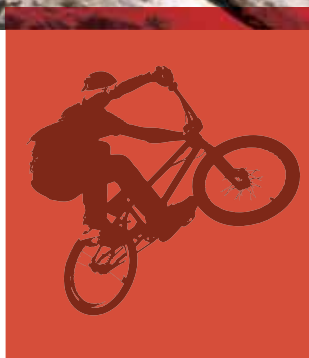

Veľké prevýšenia sa nekonajú,
zato v pravidelných intervaloch
hore a dole do zblbnutia.

Je deň pred odletom a nemám ani najmenšiu chuť tam ísť. No netreba sa na veci pozeráť len čiernou optikou. Predsa v Amerike približne pred tridsiatimi rokmi začali týpci na prvých „Klunkeroch“ brázdiť miestne terény, čím odštartovali revolúciu horskej cyklistiky, a jasne ukázali všetkým ostatným, kam bajk naozaj patrí. Čas dal „amíkom“ za pravdu a dnes je Colorado alebo Utah svetovou jednotkou, čo sa technického jazdenia týka. Ladies and Gentlemen follow us on a trip there!

XXL

„Tak jest.“ Prvé, čo udríe do ospalých očí po dvadsať hodinovej ceste, je nadrozmernosť všetkého. Nie vždy je to však chvályhodné: napríklad baby sú tu prevažne tlsté (nájdu sa aj výnimky, no za šesťnásť dní som videl pekných báb asi toľko, čo vidno pri polhodinovej prechádzke

Trenčínom – kde boli tie ich „časopisové“ blondíny netuším). Takisto káva je tu asi trojnásobne väčšia ako klasické espresso, ale chuť nikde. V tomto duchu by sa dalo ešte pokračovať, ale to nás nezaujímá. My máme vyhladené tie najfajnovšie trail, o ktorých sa popísalo tisíce strán v najrenomovanejších magazínoch. Pojmy ako Rocky Mountains, Slickrock, Porcupine Rim alebo Fruita dostanú na kolená každého, kto o nich niečo čítal. Naša zostava je podobná tej z Maroka a Švajčiarska (film je zavesený na obvyklom mieste - www.karpatybybke.wz.cz), chýba len červená

lbiza. Dvaja si nesieme vlastné mašiny so sebou zložené v krabiciach a tretí člen, Peťo, sa spolieha na požičovne v jednotlivých destináciách. S platením za nadrozmernú batožinu si hlavu nelámeme, vždy to na „check-in“ na nás skúšajú, ale ešte nikdy sme neplatili (možno vám raz prezradím ako na to). Výlet je ako obvykle nízkonákladový a o luxuse na miestny spôsob nemožno pomýšľať ani vo sne. Klasikou bude umývanie na toaletách, najlacnejšie jedlo z obchodov a prespávanie na sedadlách zapožičaného vozidla. Dve veci, bez ktorých sa tu nikam nedostanete, sú auto a funkčná kreditka. „Cash“ je ojedinelý a dokonca niektoré veci za hotovosť ani nekúpíte. Piť alkohol na verejnosti v Colorade je možné len ak ho nikto iný nedokáže identifikovať, teda napr. pivo zabalené v igelitke. No a v Utahu nepomôže ani to. Toť krátka inštruktáž.

Púšť sa nehrá alebo Kokopeli trails a Fruita

Colorado, to sú hory a púšte. Najvyššie kulminujú nad štyritisíc dvesto metrov a celá náhorná plošina neklesne pod tisíc dvesto nad morom. Púšť za hradbou „Rockies“ (Rocky Mountains) zas spaľuje aj v septembri štyridsiatkami, aby v noci uderila k nule. Teoreticky žiadne dobré vyhladky pre bajkera, ale zdanie klame! V nehostinnej krajine, na prvý pohľad nezaujímavá, sa ukrývajú naozajstné perly lahodiace perfektému terénemu požitku. Na severnej strane jazdenie po úzkych singloch nad Grand Junction a na juhozápadnej strane ťažké trail, ponad kaňon rieky Colorado zvané Kokopeli trails (Kokopeli bol podľa legendy nejaký šuhajko s písťalou,

Vysokohorská Coloradská
perla v Rocky Mountains,
to je vážený trail 401.

ktorý vandroval po dedinách a svojimi piesňami rozdával radosť miestnym, toľko vraví historka na infotabuli).

Z hlavného mesta Denveru sme na zapožičanom aute dorazili do dediny Fruita. Dá sa povedať, že bajkami to tu žije a v zapadákové fungujú

minimálne dva cykloobchody s požičovňami tých najfajnovjších značiek. Ručná robota sa tu cení nadovšetko a krásne kusy Ibisov, Santa Cruzov, Ellsworthov a podobných legend môžu byť vaše za ťažké doláre. Cena závisí od typu a dĺžky zapožičania. Uvediem príklad: karbónový

Ibis Mojo HD na deň, koštuje 79 babiek. Či je to veľa za 4500-eurový bajk, záleží na uhle pohľadu. Klasické hardtaily sú tu mŕtve. Nie je ich nikde vidno a v požičovniach neexistujú. To platí pre všetky navštívené lokality, Amerika je len celoodpružená alebo 29 palcová. K požičaniu treba „ID“ (pas, vodičák) a kreditnú kartu. V prípade ukradnutia majú šancu vám to zaúčtovať. Peťo si na prvé jazdy zaobstaral Santa Cruz Blur LT zo známej predajne Over The Edge Sports, kde sú na stene podpísané absolútne stálice bajkového neba ako Hans Ray, Brian Lopez – proste, tá najlepšia spoločnosť.

Jazda na bajku je životný štýl, a podľa toho tu budujú traily. Žiadne nudné pasáže, ani meter asfaltu. Autom sa dopravia na parkovisko priamo pred singel a zábava začína. Kto nemá aspoň dobrú techniku jazdy a je zvyknutý

zaľahnúť do kokpitu, tu nepochodí. Značenie je takmer dokonalé a obtiažnosť je od „difficult“, „more difficult“ až po „most difficult“ (čiže pre anglicky nehovoriacich – od náročného cez o čosi náročnejšie až po najviac náročné). Povedané rečou farieb: červená, modrá a čierna. Na rozjazdenie v rozžhave nej kamennej vyhni voľíme najznámejšiu Mary's loop a k tomu pridáme susediacu Steve's loop. Od prvých metrov je to zábava a kľukatiaci sa kamenný chodníček stúpa, aby hneď za prudkou točkou klesol o pár metrov dole. Každé stúpanie je intenzívne a nechýbajú kamenné schody smerom hore. Radím asi každých desať metrov, zaberám posediačky, postojáčky a tak dokola. Kilometre tu nehrajú rolu, nekonečné presúvanie ťažiska vyžmýka silu do čista. Odrovnať sa tu za hodinu nie je žiadny problém. Prvé prehupnutie na nevysoký hrebeň

Santa Cruz z požičovne Over the Edge Sports fungoval na 100 % v akomkoľvek teréne za 65 babiek (USD).

odkryje krásnu scenériu nad Coloradom zarezaným v skalách. Fotíme a nedokážem sa vynadívať. To by som v takej nevlúdnej pustine nečakal. Začínam chápať, že devízou Kokopeli budú výhľady a rytmus jazdy. Prvý to pochopil Paedr a dupe v solídnom tempe – okamžite sa ho chytám. Až teraz chápem, prečo sem chodia bajkeri z celého sveta. Musí to mať šťavu,

presne ako vraví slogan „Juicy Fruita!“. Rýchle pokladanie do úzkych zákrut a hneď akcelerovať, to je recept na slasťný pôžitok. Pripomínam, že sme na púšti, horúčava je nemilosrdná a základ je opalovací krém a dostatok vody. Tej vo vyprahnutom tele nie je nikdy dosť, k čomu veľkou mierou prispieva suchý vzduch. Dva litre v rezervoári padnú behom 22 kilometrov

v teréne do poslednej kvapky. Pery sú razom zosúšené ako Belmondov ksicht. Mary's a Steve's loop sú ideálnou „otváračkou“ do miestnych podmienok. Značených trailov je dostatočné množstvo a dajú sa rôzne kombinovať. Asfaltový presun do kempu v protivetre absolvujeme ako jediní a čaká nás aj zajtra (auto budeme mať požičané až za tri dni, snažili sme sa ušetriť, ale skôr to bola chyba – čas a sily stratené presunmi sa dali využiť k pojazdeniu).

Ďalší deň si prikoreníme čiernym singlom Moore fun, dezert Mack ridge a „dorážka“ Troy Built. Povinných desať kilometrov začiatku trailu pekne premasíruje svalstvo stuhnuté ležaním v spacáku bez karimatky a stanu (iba alumatka, tým pádom nesmie pršať!). Štart je opäť na bližšom parkovisku k Fruite s toaletami a mapou. Moore fun je skúškou technickej pilotáže nielen dole, ale hlavne hore kopcom. Veľké balvany potetované zubami od píly dokazujú urputnú snahu nejakú sa cez náročné úseky preškríbať. Bez hanby priznávam, že miest, ktoré sme nedali bolo dosť. Naozaj si neviem vysvetliť, ako sa dajú niektoré partie prekonať. Treba sa na to pripraviť a možno by to vedeli vysvetliť trialoví borci poskakujúci na zadnom kolese po akejkolvek skale. Trocha pomôže zníženie prednej vidlice na 120 mm, toľko to už nezdvíha a bajk je lepšie ovládateľný v prudkých stupákoch s ostrými točkami. Pred

USA-COLORADO

Kaňon Colorada z kamennej police na najľahšom prejdenom traile Mary's loop. Mary sme nestretli...

každou nerovnosťou je treba dobre zvoliť stopu, inak sa do nasledujúcej nevmetíte, poprípade vás rozhádže a vynesie mimo trail. Pre predstavu popíšem: stupák na malej píle prilepený vpredu a pred vami dva kamenné schody po tridsať čísel, hneď za tým prudká zákruta a znova balvany. Takto sa to opakuje snáď každých päť

minút. Zhodujeme sa, že tak náročný výšľap si nikto z nás trochu nepamätá. Dospel čas, kedy príde snáď aj viac zábavy ako hovorí názov trailu. Stojíme navrchu kamennej platne s gýčovou panorámou, dotlačíme energiu najlacnejšími keksami, sme nažhavení zjazdovať! Čierna je hold čierna, a čo vadilo smerom hore, naopak kvitujeme smerom

dole. Pár kamenných dropov nakopáva k rýchlosti, prudké zatáčky nad exponovaným bralom zvýšia tep a hlavne dĺžka zjazdu je perfektná. Prepletať sa pomedzi ostré skaly, hupáky vyžaduje rytmus. Pri snahe dobehnúť Paedra dupem kde sa dá a keď to vyzerá nádejne, vyzujem ľavú tretru zachytenú o kameň. Záver je vyslovenou štriko-

vačkou po miernom spáde, nefotíme a nabehnutý rytmus graduje do záverečného finišu. Americké! (synonymum pre všetko, čo je dobré podľa jedného kamoša). Horúčava klincuje a traja sedíme pod kríkom natlačení ako známe etnikum na sociálne dávky. Ďalšia

voľba je jasná zo včera: Mack ridge a za ním Lion's loop. Opäť kruté stúpanie po singli až na vrchol kopca. Technicky menej náročné, ale stále v tejto páľave fuška. Trail sa hrá s útesom popri jeho kraji, s previsom tak sto, možno dvesto metrov, aby sa v závere pripojil na dvojstopú

cestu až ku križovatke z Lion's Loop a Troy built. Nedopatrením, alebo zlým označením na typickom stĺpiku sa pripojíme k Troy built, čo ešte netušíme. Troy je zase dobrá prácička a zarezaný chodník v hlineno-pieskovom podklade chytí za srdce nejdného bajkera.

Tesne nad tritisíc metrov to ide pomalšie, tu nám ešte netrklo, že ideme opačne.

Stupáky a klesáky sa opakujú v pravidelných intervaloch, dumať prečo nabieraná výška hneď za zákrutou klesá, je zbytočné. To vie len autor a ten sa naozaj vyhrál. V momente keď „sosám“ z batohu miesto vody vzduch, začínajú správne orientačné pochybnosti. Krutá realita odhaľuje holú pravdu: „Chlapi, toto je akési dlhé na Liona...“ Vyprahnutý dolievam záchranný

liter vody. Nezostáva nič len dupať a klesať až k druhému parkovisku pri dedine Mack. Jazda po úbočiach je opäť zážitkom. Peťo necháva prehovoriť svoj nadmieru vyvinutý orientačný zmysel: „To už nebudeme ďaleko, len za týmto krajom prejdeme a sme tam!“ Vyveštil to takmer presne, len za zatáčkou vykukli ďalšie kopce a neskutočný stupák. Zosadám

a púšťam bajk z rúk, servítku si pred popraskané ústa nedávam. Údolie je zasypané prstonárodným vyberaným slovníkom. Je mi jasné, prečo sme nikoho nestreli. Paedr stúpa k pomyselnému vršku, sadám aj ja a na malej neochotne točím. Takto sa to zopakuje znova a úplne vyflusnutí prídeme na „parkplac“. Takúto drámu dokáže zachrániť len pivo. Schádzame

do Macku a v Liquer store (predavač mal oblečené tričko „Satan is my Bitch!“) kúpime jednu plechovicu. Medicína zaberá, zostáva šesťnásť kilometrov v protivetre po asfaltke do kempu. Je okolo 35 stupňov v tieni.

Bože, za čo?

Najznámejší trail v celom okolí Fruity je bezpochyby Zippity. Ten je presne na

Pár metrov pohody, dole
bolo občas vidno rafterov...

opačnej strane údolia, čiže na severe. Trocha nepripravení poblúdime pár zbytočných kilákov k nástupu do areálu niekoľkých vybudovaných trás. Opäť nechýba mapa a „wc-ka“. Zabudol som podotknúť, že ku Kokopeli, aj tu na Fruitéacke traily chodí „shuttle“ (dodávka, ktorá vás za dvacku odvezie aj s bajkom na miesto, treba len byť včas pred bajkstorom). My na to nemáme, a preto dupeme zo dvadsať kilákov. Do zúfalosti ma privádza štrková cesta na posledných štyroch míľach. Gumy sa do štrku zabárajú a plávajú, miernym stúpaním čisté utrpenie dokonané vybrzdenými výmoľmi. Všetci sa sem dopravujú džípmi, to isté platilo aj obe jazdy predtým. Tu sa na bajku jazda užíva a trápenie s presunmi je neznámy pojem. Sme na štarte, stretávame párik Kanaďanov na Ellsworthoch. Prehodíme v pravekej angličtine pár viet o nasledujúcich plánoch. Na to zisťujeme, že čo nás ešte len čaká, oni už majú za sebou nielen vo Fruite ale aj v Utahskom Moabe. Doporučujú nám nejakú Enchiládu (nemám presne páru čo to je a reč bude o nej neskôr). Vráťme sa k Zippity: V požičovni nám predavač doporučil miesto štrkovice stúpať po singeltracku zvanom Prime cut, napojiť sa na Frontside a potom už Zippity. Všetko je slušne označené a stačí si to len zapamätať. Celkovo treba povedať, že stavitelia

uplietli bič z ... ničoho. Žiadne dlhé stúpania a nudné úseky. Kopčeky, ktoré by snáď neboli u nás ani pomenované sú preštrikované chodníkmi prvotriednej kvality. Krátka kilometráž dovoľuje

prejsť kompletnú sieť za deň. O zábavu je postarané na všetkých úsekoch. Výhodou je zakázaný vstup motorkárov a turistov, tí majú v neďalekých areáloch priestor na vyšantenie. Každý teda má

svoje ihrisko, kde sa môže odbaviť a nevznikajú žiadne spory. Stúpanie po Prime cut je krátke a nepredstavuje žiadny problém. Frontside pokračuje len stúpaním po traverse s mnohými točkami,

klesákmi a výšvihmi. Povrch je rozdielny oproti Kokopeli trails, do cesty neskáču balvany a skaly. Kompaktný prašný pruh vyjazdený do hladka sa poľahky odvaľuje. Konečne vykukne vybled-

401-ka tesne pod najvyšším bodom v takmer 3500 metroch.

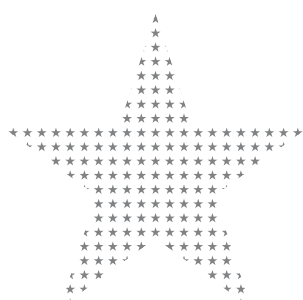
Aj na 160-kových zdvihoch
to ide bez problémov hore,
no a v zjazde nie je o čom.

nutá ceduľa Zippity. „Hoši, sranda začína!“ Na Youtube je množstvo videí zachytených kamerou na prilbe pôsobiacich akoby jazdec šiel po užučkej stope hrebeňom vysokého vrchu. Skutočnosť je menej dramatická – jazda po hrane žiletky sa nekoná. Exponované miesta neprekvapia žiadneho zo skúsených pilotov. Miernym zjazdom dupeme ťažké prevody, nech to má šľavu. Pred nami štyria „brzdiči“ upchávajú trail. Zastavíme a niečo radšej pofotíme. Aspoň využijeme čas pokiaľ zmiznú. Nasledujúce úseky preverujú vertikálny limit a posledný „zošup“ vypaľuje do nasledujúceho stúpania. Na spodnom konci tzv: lower Zippity sa šľape o čosi viac a terén je zvlnený. Prudká stojka strieda prudký zráz a tak dokola. Úplný záver je len rýchlostná prémia cez step. Jazdeníčko parádne, no trocha mierne sklamanie. Na to, ako je táto oblasť známa, ma tu nič zvlášť neprekvapilo, možno som to mal príliš vysnívané. (Také Martinské hole, ktoré vám možno opíšem inokedy, strčia Fruitu

Bez absolvovania
Zippity by nebola
Fruita kompletná.

do vačku. Avšak v rámci zostavy sme sa na tom nezhodli a jedná sa o môj subjektívny pocit).

Crested Butte

Kam oko dohliadne hory. Dedinka Crested Butte s nadmorskou výškou cez 2700 metrov, teda vyššie ako Gerlachovský štít, je pre bajkerov doslova a do písmena

dôležitá. Prečo? Vysvetlím pre tých, čo náhodou netušia... ale snáď sa už nenájde jediný bajker, ktorý by nevedel o praveku MTB: zopár miestnych týpkov tu v roku 1976 nafúkalo duše na svojich „Klunkeroch“ (predpotopné jednorýchlostné horáky stavané na rámoch Schwinn Excelsior a pod.). Za cieľ si dali zmáknúť obávaný Pearl

Pass, v nadmorskej výške 3872 metrov po starom chodníku vedúcim z Crested Butte do Aspenu a ešte netušíli, že tvoria históriu. Cez 60 km dlhý trip podnikli frajerských Kalifornčanov, na čele s Garym Fisherom, Charlie Kellysom a spol. k návšteve tejto lokality o dva roky neskôr. Jednalo sa o prvé bajkerské stretnutie „Fattires“, ako sa vtedy nazývali. Tento počin je každoročne opakovaný ako Annual Pearl pass tour. Podľa dostupných údajov tu bol otvorený druhý „bikes-hop“ na svete! Zdá sa vám to na jednu vysokohorskú dedinku málo? Ok, prízvukujem: V miestnom múzeu sa nachádza aj The Mountain bike hall of fame, čiže sieň slávy. Návšteva za tri doláče nezabije nikoho.

Toľko z úvodu do dejín MTB. Pre mňa je dôležitejšie si dobre zajazdiť. Okolité štvorisícovky spolu s mračnami sú ale iného názoru. Cez noc padá digitálna ortuť v aute na mínus šesť stupňov (dlho

nám trvalo pokiaľ sme zistili, ako sa prestavuje palubný počítač z Farenhaitov na stupne Celzia...). Vrcholky hôr zasnežilo a cez deň niekoľkokrát sprchne. Je horšia púšť alebo kosa v Rocky Mountains? Neviem. Na pláne sú dva výjazdy, po bojovej porade ostáva v itinerári trail 401 a ako štartovný si doprajeme Upper Upper loop priamo nad dedinou. Veru, po dvoch týždňoch vo vyprahnutej krajine je jesenná pestrofarebnosť pastvou pre oči. Komu sa nechce zo dve míle k začiatku trailu po asfalte, môže využiť zadarmo „autobusový shuttle“. Samotný trail si ničím nezadá s Moore funom z Kokopeli. Krátke, no o to

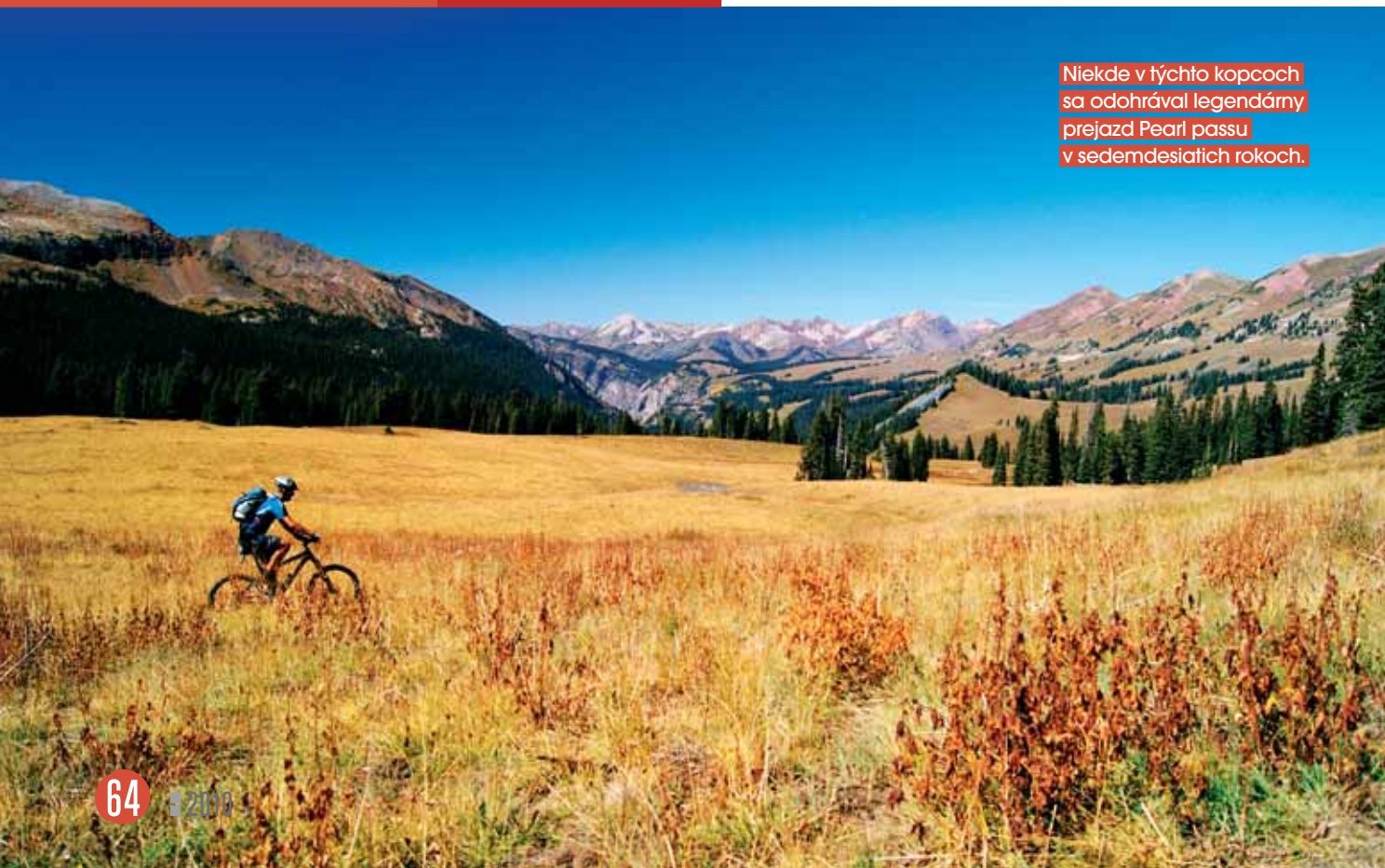

intenzívnejšie stupáky tesne pod kótou tritisíc metrov nad morom, zadýchava každý pohup k tepovej maximálke. Odpočívam a fotím častejšie ako obvykle aj tak to nestačí. Podklad sa podobá nášmu lesnému: korene a kamene, kdeže je adhézia z Moabského Slickrocku (o tom nabudúce). Zvrtame sa pomedzi stromy ako amatéri. Gumy podšmyknú zásadne v najmenej vhodný moment a keď náhodou nie, mám zaradené na ťažko. Aklimatizovaný teda nie som ani náhodou, no je to lepšie ako minulý rok v Španielsku (Maroko report – cyklomag 6/2009). Postupne sa to zlepšuje a jazdu si začíname vychutnávať hneď, ako sa sklon otočí. Množstvo prudkých zákrut po lúkach s výhľadmi stavali trailmajstri s maximálnym využitím svahu 3700 metrovej rovnomennej hory Crested Butte, preto sa po zjazde ocitáme desať minút za dedinou. Rozhodujeme sa namiesto dojazdu po asfalte, pridať nejaký ten

singel naviac a poza jazero sa pripájame k trailu, po ktorom sme stúpali opačne a napojíme sa na Tony's trail.

Úsmevná historka nakoniec: jemne dezorientovaní sme sa pýtali na dobrú cestu do dediny, na čo nám chlapík s kosačkou v ruke povedal: „Guys take the Tony's loop, that's great downhill!“ Nažhavení to pustíme dole, ale slovo downhill tu asi značí čokoľvek dole kopcom. Pár zatáčok po lúke bez akejkoľvek náročnosti – ale lepší ako asfaltová cesta. Poučenie: never chlápkom s kosačkou! 401. Číslo ako každé iné (vzdialene pripomínajúce rifle Levisky 501) pomyslite si, ale kdeže. Jeden z favoritov regiónu solídne navštevovaný cyklistickou verejnosťou z celého sveta. GPS koordináty mám v „GPS-ke“ stiahnuté z nejakého portálu, no ten idiot čo to vytrasoval, to jazdil opačne. Vďaka za dvoch Nemcov, ktorí nás otočili v krutom stúpaní a zachrá-

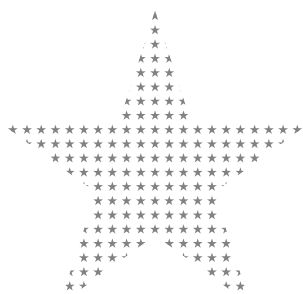
Niekde v týchto kopcoch sa odohrával legendárny prejazd Pearl passu v sedemdesiatich rokoch.

Čím redší vzduch, tým
lepšie výhľady. Za zákrutou
sa to zlomí a nasledujú
kilometre traverzu s prudkým
záverečným singlom.

nili výlet pred katastrofou. Miesto klasického okruhu teda spravíme osmičku. Celé je to o vysokej nadmorskej výške a dlhom traverze v nej zakončenej rýchlym kľukatým singlom. Kľúčom je vystúpať do Schofield passu 3263 metrov nad morom. Trail je značený ako „difficult“, ale žiadne technické záľudnosti sa nekonajú. Oproti včerajšku sa stúpa po štrkovej ceste lepšie. Priamo na špičke priesmyku je sprava zakusnutý trail 401. Miestami výživné až kruté stúpanie žmýka pľúca v riedkom vzduchu. Nikto

z nás ale nepovolí a z lesa vyukneme na alpinskej lúke, ešte zopár minút a sme na najvyššom bode trailu. 3457 metrov nad morom je náš rekord a prekonávame pár dní zápis z Burro pass v Utahu. Aklimatizácia je postupný proces a konečne dorazila aj k nám. Bez komplikácií v peknom počasí spolu s asi dvadsiatimi bajkermi sedíme a naberalíme sily na záverečný zjazd. Chvíľu debatujeme s týpkom, počas rozhovoru sa dozvedáme, že je z Austrálie (tipoval som ho na domáceho, on nás pre zmenu

za Nemcov). Traverz je už len labutia pieseň vsadená do obrovských rozmerov skalných veľikánov. Zjazdové rýchle pasáže sa striedajú s rytmickými zákrutami, na pár miestach okorenené čerstvými kravskými značkami. Stačí chytiť rytmus a kilometre dole ubiehajú rýchlo. Takéto jazdenie by malo trvať večne. Každá rozprávka má svoj koniec, no zvonec ešte nepočul. V ďalšom čísle si predstavíme ešte o úroveň vyššie masacre v raji bajkerov – Utahu. „Good bye, colorful Colorado!“ ✖

Tom Boonen Quick-Step cyklistický tím 2010

PRILBA BBB - FALCON

OFFICIAL SUPPLIER 2010
QUICK-STEP
Racing
CYCLING TEAM

- In Molding konštrukcia
- Konštrukcia spevnená karbónom a hliníkom
- 23 ventilačných otvorov
- Spider Web vnútorné zosilnenie konštrukcie
- Zadné ventilačné otvory pre optimálne odvetranie
- Jednoduchý nastavovací dvojitého systému DualClose
- Antibakteriálne výstelky, možné prať
- Bezpečnostné reflexné prvky vzadu
- Veľkosti M(52-57cm) a L(58-62cm)

€ 125,-

BIKEPARTS FOR BIKERS BY BIKERS

viac informácií o produktoch BBB na www.skprofibike.sk